— Скажіть, будь ласка, де тут продають мед? — запитав Зайчик.

— М-мед? — перепитав чийсь муркотливий голос. — Іди прямо, а біля крамнички з квітами звернеш направо. Там буде фонтан, за фонтаном — парк. Дійдеш до парку, а там — спитаєш...

— Дякую, — сказав Зайчик і пішов, стиха повторюючи:

— Прямо... направо... фонтан... парк...

Довгенько він блукав, доки дійшов до парку.

Там продавали морозиво. Він спитав:

— Вибачте, а де тут продають мед?

— Та он же, навпроти. Перейдеш через пішохідний перехід — і ти на місці.

Але замість переходу Зайчик побачив величезний екскаватор, багато робітників з лопатами, велику гору піску і якусь табличку з написом. Зайчик уже вмів трохи читати і прочитав по складах:

— Ого! — зітхнув Зайчик. — Сто метрів! Так далеко...

— Ні, це близенько, — озвався хтось поруч.

Зайчик озирнувся й побачив їхню сусідку пані Кенгуру, у якої на животі була величезна кишеня.

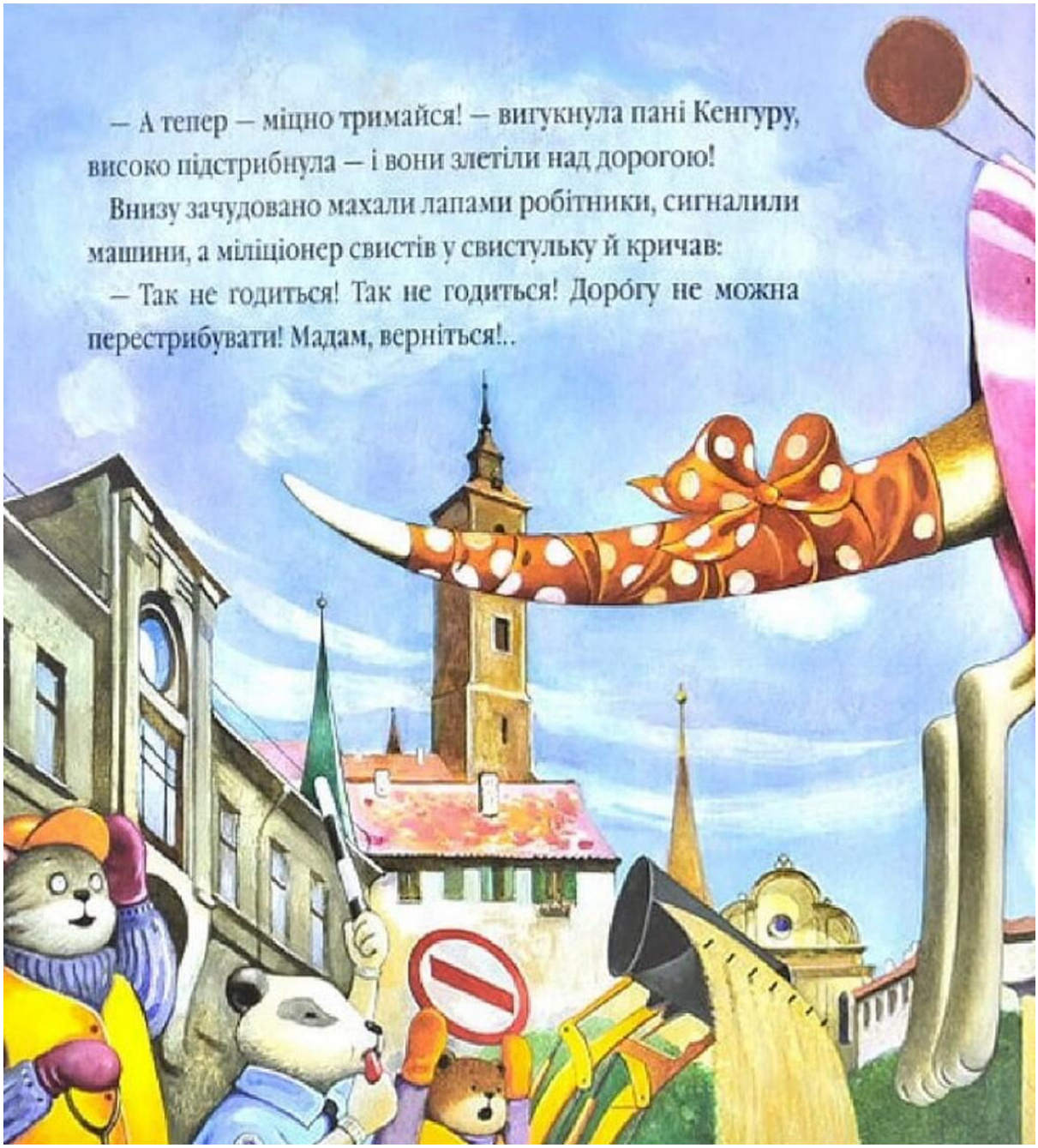
— Тобі куди — до морквяної крамнички? — спитала вона.

— Ні, до медової, — відповів Зайчик.

— Тоді залазь у мою кишеню! — засміялася пані Кенгуру.

Зайчик так і зробив.

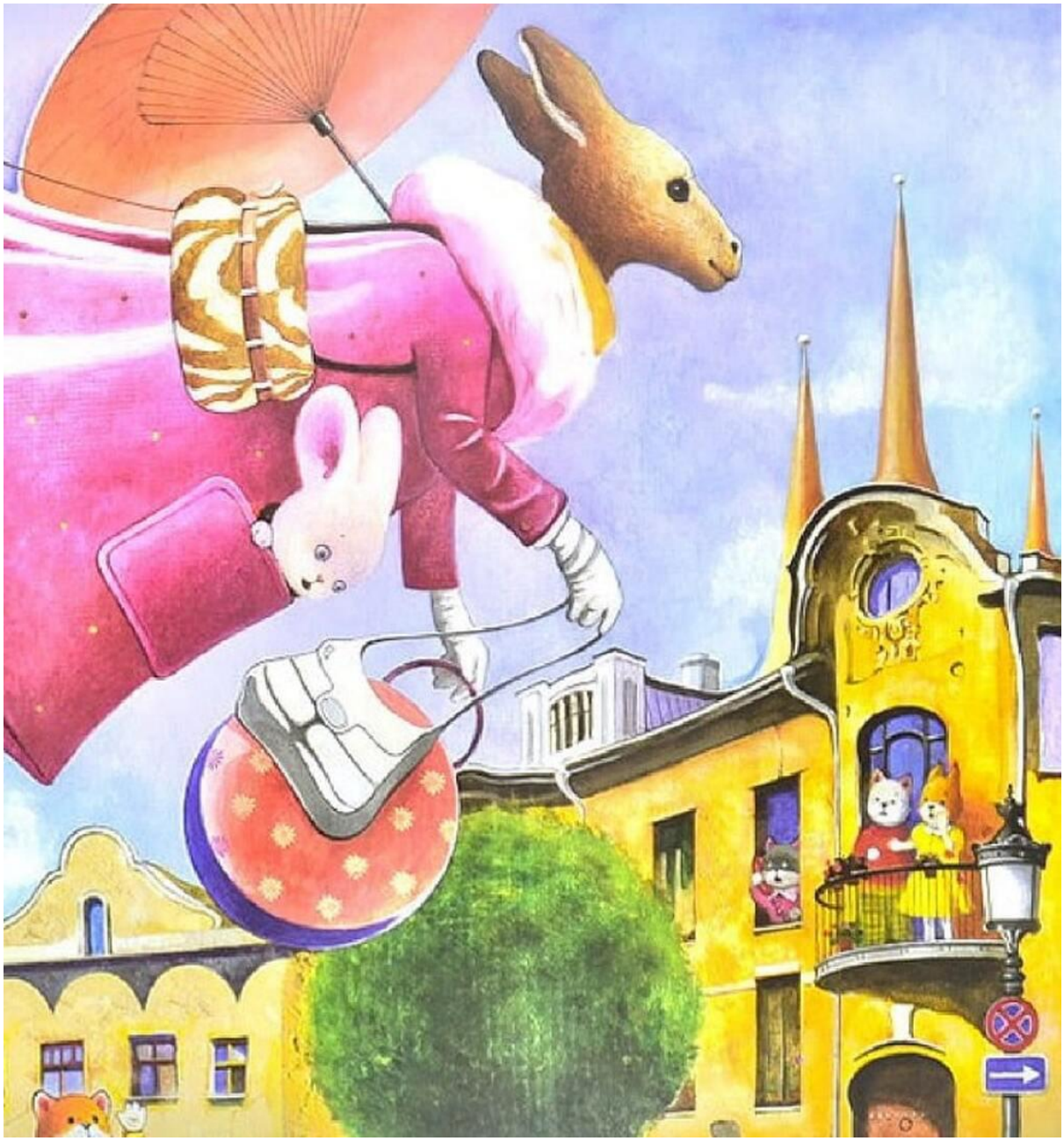

— А тепер — міцно тримайся! — вигукнула пані Кенгуру, високо підстрибнула — і вони злетіли над дорогою!

Внизу зачудовано махали лапами робітники, сигналили машини, а міліціонер свистів у свистульку й кричав:

— Так не годиться! Так не годиться! Доро́гу не можна перестрибувати! Мадам, верніться!..

Але пані Кенгуру не могла вернутися, бо вона вже приземлилася біля самісінького входу в медову крамничку.

Зайчик виліз із кишені, подякував і відчинив двері крамнички.

«Дзень-дзелень!» — задзвонив дзвіночок на дверях.

— Добрий день! — привітався Зайчик.

— Добрий день, Зайчику! — усміхнулася з-за прилавка пані Ведмедиця у рожевій сукні. — Нам зранку привезли пречудове морквяне варення!

— Ні, дякую. Я прийшов купити меду, — сказав Зайчик. — Це для моєї мами, вона застудилася.

— О, звичайно, мед для мами! Який турботливий зайчик! — похвалила його Ведмедиця і налила повну баночку духмяного липового меду.